

«Διήγησις περί της τελευταίας αλώσεως της Θεσσαλονίκης» 8ο κεφάλαιο και Επίλογος (Μαρία Κούση)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8ο- ΠΑΥΣΗ ΑΦΗΓΗΣΗΣ

8. Όμως εδώ θα σταματήσω για λίγο και θα ρωτήσω αυτούς που κατηγορούν τον έναν και τον άλλον. Πού ήσασταν όταν έταξε αυτά ο Μουράτ; Δεν ήσασταν στην πόλη και δεν τ' ακούσατε με τα αυτιά σας αυτά που διαλαλούσε; Γιατί δε σκεφτήκατε ; Πώς δεν τα κάνατε εσείς αυτά που κατηγορείτε τους άλλους ότι δεν τα έκαναν, τη στιγμή που το απαιτούσε η κατάσταση και κανένας δε σας εμπόδιζε; Γιατί τότε δεν υπήρχε ο Δεσπότης (είχαν περάσει πια έξι μήνες από τότε που πέθανε). Γιατί λοιπόν οι κατάρες και οι κατηγορίες που μας απαριθμείτε; Τι σας εμπόδιζε λοιπόν να δράσετε εσείς; Ή ποιός τα έκανε όσα έγιναν ; Κανένας θα έλεγε κάθε θεοφοβούμενος, ότι οι αμαρτίες του καθένα μας ξεχωριστά έκαναν τον Πανάγαθο να θυμώσει και να μας παιδέψει μήπως και βάλουμε μυαλό, γιατί φταίμε ανεπανόρθωτα. Αν όμως κάποιος θυμηθεί ξανά εκείνα τα χρόνια, αν διαφωνήσει πάλι με εμάς και αποδώσει κατηγορίες στον Δεσπότη, επειδή τότε δεν συμφώνησε με τους προδότες και είχε διαφορετικές απόψεις, νομίζω ότι δε σκέφτεται σωστά.

Πρώτα απ'όλα δεν είναι σωστό ο δεσπότης να ανακατεύεται με στρατιωτικά ζητήματα, τη μια να διώχνει τον έναν από την εξουσία, την άλλη να βάζει τον άλλον, σαν να είναι κανένας τύραννος. Δεν πρέπει να γίνεται αιτία δημιουργίας ταραχών, σκοτωμών και καταστροφών στην πόλη, δηλαδή πράγματα που συμβαίνουν όταν αλλάζει η πολιτική κατάσταση. Έπειτα οι άνθρωποι δεν βάζουν το Δεσπότη σε θρόνο βασιλικό, αλλά σε θρόνο εκκλησιαστικό, για να διδάξει την αγάπη και την ειρήνη. Πρέπει με κάθε τρόπο να τον μιμούμαστε και να τον ακολουθούμε με λόγια και με έργα.

Και επιτέλους πού είναι το κακό που μας έκανε; ότι μας συμβούλεψε να είμαστε σταθεροί στις εντολές του Θεού και να είμαστε ευσεβείς είναι κακό; Ότι μας δίδασκε να μην ξεσηκωνόμαστε ενάντια στους κυβερνήτες, αλλά να τους περιβάλλουμε με αγάπη, γιατί ο Θεός τους έχει στείλει, αυτό είναι κακό; Και τι άλλο έπρεπε να κάνει άλλωστε αφού ο Θεός του έδωσε εντολή να κυβερνάει ανθρώπινες ψυχές; Όμως εκείνος παρόλο το βάρος της δουλειάς και των ευθυνών του, κάθε χρόνο φρόντιζε να πηγαίνει στην πατρίδα του, εγκαταλείποντας την πόλη μας. Ίσως να το έκανε για να μάθουμε να φροντίζουμε μόνοι μας τους εαυτούς μας. Όμως ούτε και αυτό το θέλατε. Μάλιστα κάποιοι υιοθέτησαν μία συγκεκριμένη στάση και βολεύτηκαν με αυτή: άλλαξαν γούστα ανάλογα με τις καταστάσεις και τις εποχές. Αυτοί λοιπόν που έλεγαν τέτοια πράγματα, σκέφτηκαν ποτέ πού μπορούν να οδηγήσουν όλα αυτά;

Ας γυρίσουμε όμως εμείς στην ιστορία μας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ (ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22ο)

22. Αυτά έχουν γίνει ως εδώ, αν και μερικά εμείς νομίσσαμε πως έπρεπε να τα αφήσουμε με δική μας θέληση, γιατί δεν είχαμε καιρό, αλλά ούτε και τη δύναμη να τα ιστορήσουμε. Κι επειδή πάλι δεν μπορούσαμε να αρνηθούμε την αξίωση σου, αλλά ούτε και την κατηγορία ότι δε σε υπακούσαμε, καταπιαστήκαμε με την ιστορία αυτή όπως μπορούσαμε. Αυτά φυσικά υποσχεθήκαμε και στην αρχή, χωρίς να δείξουμε από περιφάνεια τίποτε περισσότερο απ' ό,τι μπορούσαμε. Γι' αυτό αν φανούμε ότι πετύχαμε αληθινά κάτι άξιο και για τον πόθο σας και για την υπόθεση, αυτό θα το χρωστάμε σε εσάς και τις προσευχές σας. Αν πάλι φανούμε πως σταθήκαμε άτυχοι σε όλα, πράγμα που θα μπορούσαμε να το πάθουμε, όποια κι αν θα είναι πάλι η πληρωμή μας, θα ήταν σωστό να πάρεις κι εσύ το μερίδιο σου. Γιατί ενώ είμαστε ανήξεροι, μας νόμιζες πως είμαστε κάτι κι ως είμαστε τίποτα -κι αυτό το υποστηρίζουμε παντού- μας παρακίνησες για μία τόσο επίσημη δουλεία. Εγώ όμως, για πληρωμή σε θερμοπαρακαλώ, τιμιότατε πάτερ, να μου χαρίσεις τις παρακλήσεις σου, γιατί νιώθω αληθινά πολλά ψεγάδια στον εαυτό μου και για να τα ξεπλύνω, χρειάζομαι να με βοηθήσουν οι παρακλήσεις σου.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)